

gode Principper, som jeg anerkender fuldt ud, blandt andet at det ikke mere kun er de allerfattigste, de, der ikke har villet eller kunnet skaffe sig en lille Kapital paa deres gamle Dage, men ogsaa Folk, der ved Flid og Sparsommelighed har samlet sig en lille Formue sammen til at falde tilbage paa paa deres gamle Dage, som vil kunne faa Del i disse Ydelser. Men der er alligevel en Hage ved det — den er allerede nævnt —, det er den, at der sættes en bestemt Afgrænsning for Sparsommeligheden og Opsparingslysten, idet man kun gaar til et vist Beløb; saa hører det hele op, saa de ingen Understøttelse kan faa. Hvis vi havde en Folkeforsikring, behøvede man ikke at sætte Grænse for Opsparing; man kunde roligt spare videre til et Beløb saa stort, det kunde være; man havde tilsikret sig Folkeforsikringen, som ingen kunde røre ved, og som maatte være det faste, enten man havde en større eller mindre Kapital sammensparet.

Jeg mener, som sagt, at det vilde være det bedste baade for dem, der skulde yde, og for dem, der skulde nyde. For dem, der skal nyde Gavn af denne Aldersrente, var det det bedste og værdigste, om de selv havde bidraget i hvert Fald noget, hvad enten det var lidt eller meget. Jeg har i den senere Tid faaet Bekræftelse derpaa nede fra de sønderjydske Landsdele, idet der er kommet mange til mig nu, Folk, som har tabt deres Kapital paa Grund af Markkursens dybe Fald. De har klaget deres Nød og sagt, at der var givet dem en vis Udsigt for enkeltes Vedkommende til en Forbedring af deres Valutaregulering. De sidder i meget trange Kaar for Øjeblikket; der kommer saa til at dæmre et Haab for dem; de melder sig alle sammen, om ikke det er muligt at faa lidt mere, og de kommer selvfølgelig til deres Rigsdagsmænd. Jeg har da ikke haft anden Trøst til dem end den: Vi faar en Aldersrentelov, som de ogsaa falder ind under og vil kunne faa Del i. Men de er lige som veget tilbage, idet de har spurgt: Er det en ren Understøttelse, vi faar? Og jeg har maattet sige: Jeg kan ikke kalde det andet. Hvis de selv havde bidraget noget dertil, vilde det lettere kunne gaa. Saadan er de nu en Gang, og jeg er temmelig sikker paa, at for disse gamle Mennesker melder sig til Aldersrente, spiser de hellere deres Kapital op.

Man har sagt, at dette er en Folkepension, en Efterløn, som den, der har gjort et samfundsnyttigt Arbejde, har Ret til, og som det er naturligt, at han faar

af Samfundet. Ja, hvis det altid var saadan, saa synes jeg egentlig, at jeg kunde finde mig til Rette med det. Jeg indrømmer, at den, der har gjort et samfundsnyttigt Arbejde igennem et langt Livs Slid, har Krav paa at faa Samfundets Anerkendelse derfor; men det behøver ikke at være Tilfældet. Den eneste Præstation, som forlanges af de Mennesker, der skal have Aldersrente, er, at de skal have levet, indtil de er 65 Aar, der er ikke bestemt nogen som helst anden Betingelse. De kan have været Dagtyve og Plattenslagere, og hvad det skal være; blot de har holdt sig fri for Domstolene og Fattigvæsenet, saa har de Ret til Aldersrente med det fyldte 65de Aar, uden at de har ydet noget som helst Bidrag af samfundsnyttigt Arbejde.

Jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister vil kunne give mig et gunstigt Svar paa min Forespørgsel angaaende Forholdene i de sønderjydske Landsdele med Hensyn til den Hjælp, som vi, hvis det passer med den Udtalelse, som er faldet i Udvalget fra den højtærede Minister, maa kunne vente. Hvis den højtærede Minister ikke er i Stand til det, maa jeg paa mine sønderjydske Venners Vegne indenfor Venstre udtale, at vi tager vort Forbehold til tredie Behandling.

Martin Hansen: Jeg ønsker blot at gøre nogle faa Bemærkninger til Begrundelse af de Ændringsforslag, der er stillet fra Flertallets Side. Det ærede Medlem Hr. Borghjerg sagde, at de Ændringsforslag, som er stillet, havde et barsk Ansigt ligesom Ministerens Forslag havde, den Gang det blev fremsat, men han anerkendte det Princip, der var nedlagt. Det er heldigt, at vi alle er enige om det Princip, som er det bærende ved Lovforslaget. Idet jeg gerne erkender, at Ministerens Lovforslag var godt, vil jeg imidlertid hævde, at det ikke er blevet ringere ved de stillede Ændringsforslag; men det er blevet noget simplificeret, og jeg vil straks sige hvorfor. Der er to Hovedsynspunkter, som har været afgørende for disse Ændringsforslag. Det første Hovedsynspunkt er dette, at Aldersrenten i nogen Grad skulde kunne vederlægge den Understøttelse; der i Øjeblikket oppebæres, og det andet Hovedsynspunkt er det, at ved et yderligere Prisfald fastsættes Grundbeløbene i Overensstemmelse med det Prisfald, som indtræffer. Nu kan man spørge, om disse Hovedsynspunkter er opfyldt, og det tror jeg, man kan svare ja paa, idet de Ændringsforslag, der er stillet, ingenlunde er en Forringelse, som